

Rapport

Datum: 2 mei 2006

Rapportnummer: 2006/176

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), dan wel de Nederlandse ambassade te Islamabad (Pakistan) haar, gedurende haar procedure ter verkrijging van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) en tijdens haar bezoeken van 18 mei 2004 en 10 augustus 2004 aan de ambassade, er niet op hebben gewezen dat een aanvraag om een mvv noodzakelijk is om de mogelijkheid te hebben tot het instellen van een rechtsmiddel in die procedure.

Tevens klaagt verzoekster erover dat een ambassademedewerker haar tijdens een bezoek aan de ambassade op 10 augustus 2004 een identificerende vraag (ter vaststelling van de gezinsband) over het uiterlijk van haar echtgenoot heeft gesteld en daarbij geen acht heeft geslagen op de aanwezigheid van de echtgenoot zelf bij dat vraaggesprek, terwijl verzoekster bij de beantwoording van die vraag naar haar echtgenoot wees.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeksters echtgenoot, van Afghaanse nationaliteit, werd op 12 juni 2003 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verleend. Met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote en zoon diende hij op 23 juni 2003 een daartoe strekkend verzoek in bij de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND). Op 18 mei 2004 en 10 augustus 2004 vervoegde verzoekster zich bij de Nederlandse ambassade te Islamabad (Pakistan). Op 18 mei 2004 had verzoekster aldaar een afspraak voor een DNA-onderzoek. Op 10 augustus 2004 had zij een afspraak voor het beantwoorden van identificerende vragen.

2. De Visadienst bracht op 27 oktober 2004 een negatief advies uit inzake de verkrijging van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Omdat het ingevolge de uitspraak van 12 januari 2004 (nr. 200306128/1) van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) niet meer mogelijk was om rechtsmiddelen aan te wenden tegen een advies inzake de verkrijging van een mvv, diende verzoekster op 22 november 2004 een klacht in bij de Visadienst over het negatieve advies.

Bij brief van 21 april 2005 verklaarde de minister van Buitenlandse Zaken de klacht ongegrond. Omdat verzoekster zich hiermee niet kon verenigen, wendde zij zich op 25 april 2005 tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van het informeren over het indienen van een aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf

Bevindingen

1. Verzoekster stelde in haar klacht dat nu zij door de Visadienst noch de ambassade was gewezen op het vereiste van indiening van een aanvraag om een mvv, zij - nadat er op 26 oktober 2004 een negatief advies door de Visadienst werd afgegeven waartegen geen rechtsmiddelen meer mogelijk waren - niet meer kon voldoen aan het zogenaamde nareis-criterium van artikel 29, eerste lid, onder e en f Vreemdelingenwet 2000 (zie Achtergrond, onder 1). Dit criterium houdt in dat indien gezinsleden van een in Nederland toegelaten asielzoeker binnen drie maanden na die toelating een verzoek om gezinshereniging indienen, er soepeler voorwaarden gelden waaraan dit verzoek wordt getoetst. Zo wordt er bijvoorbeeld niet getoetst aan het inkomensvereiste.

2. Ingevolge de hiervoor genoemde uitspraak van de ABRS is het niet meer mogelijk rechtsmiddelen in te stellen tegen een advies inzake de verkrijging van een mvv. Tot die tijd was het mogelijk om hiertegen bezwaar en beroep in te dienen. Naar aanleiding van die uitspraak werden aanhangige bezwaarschriften niet-ontvankelijk verklaard.

Dit vormde aanleiding voor het instellen van een overgangsregelling voor de bezwaarschriften in adviesprocedures die naar aanleiding van de uitspraak niet-ontvankelijk waren verklaard. Deze overgangsregeling is middels Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2004/34 van 26 mei 2004 in de Vreemdelingencirculaire 2000 opgenomen.

3. Ten aanzien van nareizende gezinsleden van in Nederland toegelaten asielzoekers stelde het wijzigingsbesluit het volgende:

“Een bijzondere categorie waarvoor wordt voorzien in een regel van overgang betreft de zogeheten nareizers, die binnen drie maanden nadat een familielid een zelfstandige verblijfsvergunning asiel heeft verkregen, deze hoofdpersoon nareizen. (...) De wijze waarop deze nareis vorm moet krijgen is neergelegd in C5/23.2.1 (van de Vreemdelingencirculaire 2000; N.o.). Daarin is bepaald dat de aanvraag om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf wordt aangemerkt als begin van de nareis. De overgangsregel bestaat er voor de zaken uit dat de datum van indiening van het eerdere verzoek om advies geldt als datum waarop de nareis begint. Ook hiervoor geldt dat om hiervoor in aanmerking te kunnen komen, een nieuw verzoek of een nieuwe aanvraag in de periode van 12 januari 2004 tot 1 augustus 2004 moet zijn ingediend. En ook geldt dat het bezwaar in de eerdere adviesprocedure niet-ontvankelijk moet zijn verklaard ten gevolge van de meerbedoelde uitspraak van de ABRS.”

4. Voorzover hier van belang werd in een brief van 9 juni 2004 van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, gericht aan de Algemeen Directeur van VluchtelingenWerk Nederland, ten aanzien van een in Nederland ingediend verzoek om advies inzake de verkrijging van een mvv ten behoeve van nareizende gezinsleden het

volgende gesteld:

“Conform uw voorstel zal de aanvraag om advies, net als in het verleden, nog altijd beschouwd worden als het voldoen aan de eis zoals geformuleerd in artikel 29, eerste lid, onder e en f Vreemdelingenwet 2000. Op dat punt is er dus niets veranderd.

Wel wil ik er daarbij nadrukkelijk op wijzen dat het niet mogelijk is bezwaar in te dienen tegen een eventueel negatief advies. Wanneer na dat negatief advies een nieuw advies wordt gevraagd, of bij een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland een mvv-aanvraag wordt ingediend, geldt die nieuwe datum als peildatum voor de start van de nareis. Dit kan betekenen dat de vreemdeling dan niet meer aan de termijn van drie maanden voor nareizen voldoet. Een alternatief hiervoor is dat de familie- of gezinsleden meteen de formele mvv-aanvraag in het buitenland indienen. Op dat moment kan een afwijzing in eerste aanleg gerepareerd worden in bezwaar, met behoud van de begindatum van de nareis.“

5. Bij de aanvang van zijn onderzoek stelde de Nationale ombudsman de ministers de volgende vraag:

“Welke maatregelen had de Visadienst sinds de uitspraak van 12 januari 2004 van de Raad van State tot aan het moment van het verschijnen van Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire WBV 2004/34 op 11 juni 2004 in de Staatscourant getroffen ter oplossing van (voortgangs)problemen die door de uitspraak zijn ontstaan, specifiek ten aanzien van diegenen die een verzoek om advies hadden ingediend waar ten tijde van de uitspraak van de Raad van State nog geen advies op was gegeven?”

6. In haar reactie van 7 juli 2005 verwees de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie voor het eerste klachtonderdeel naar de uit te brengen reactie van de minister van Buitenlandse Zaken. Ten aanzien van de vraag die bij de Nationale ombudsman bij aanvang van het onderzoek had gesteld, antwoordde zij dat de hoofddirectie van de IND de medewerkers op 14 januari 2004 op de hoogte had gebracht van de inhoud van de uitspraak van de ABRS, alsmede de implicaties daarvan voor de uitvoeringspraktijk, en dat bij die gelegenheid met onmiddellijke ingang werd besloten:

1. te volstaan met de afgifte van een positief of negatief advies en een bestuursrechtelijk dictum niet meer op te nemen in de adviezen;
2. geen rechtsmiddelenclausule meer op te nemen in adviezen; bezwaarschriften, gericht tegen negatieve adviezen, niet-ontvankelijk te verklaren;
3. voor het overige het uitbrengen van adviezen op de gebruikelijke wijze te continueren.
4. Met deze maatregelen is ervoor gezorgd de voortgang in de afdoening van verzoeken om een mvv-advies zo veel mogelijk te waarborgen, aldus de minister.

7. Op 29 juli 2005 reageerde de minister van Buitenlandse Zaken op de klacht. Ten aanzien van het eerste klachtonderdeel verwees hij naar de tekst in het negatieve advies van 27 oktober 2004, waarin werd vermeld dat ingevolge de uitspraak van de ABRS er geen rechtsmiddelen meer mogelijk zijn tegen adviezen als de onderhavige, en waarin tevens werd vermeld dat als de vreemdeling wenst op te komen tegen het oordeel dat de minister in het advies heeft gegeven, hij een aanvraag tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf kan indienen bij de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst of bestendig verblijf.

8. De minister stelde dat de Visadienst hiermee kennelijk aan de strekking van artikel 3:45 van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 2.) uitvoering was gegeven en hij achtte dit een gepaste handelwijze. Hij stelde voorts dat het niet onbehoorlijk was om verzoekster niet voorafgaand aan het uiteindelijke mvv-advies te informeren over de wijze waarop zij tegen dat uiteindelijke advies op kon komen. Volgens de minister was verzoekster tijdig, duidelijk en zorgvuldig geïnformeerd. Hij stelde hierbij ten overvloede dat verzoekster zelf de ambassade vragen had kunnen stellen over de wijze waarop zij op kon komen tegen een eventueel negatief advies. De minister achtte de klacht ongegrond.

9. Bij schrijven van 19 augustus 2005 reageerde verzoekster hierop. Zij persisteerde bij haar klacht. Zij stelde dat de overheid in dit geval haar actieve informatieplicht had geschonden en dat aan haar een formele mvv-aanvraag ter ondertekening had moeten worden aangeboden. Ook voerde zij aan dat de Visadienst haar op 8 maart 2004 een uitnodiging voor een DNA-onderzoek had toegezonden, waarin de dienst zelf sprak over een mvv-aanvraag, niet over een verzoek om advies, en waarin verder niet werd gerept over de uitspraak van de ABRS door welke uitspraak de referentprocedure als buitenwettelijk werd gekwalificeerd.

Beoordeling

10. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit houdt in dat indien er een belangrijke wijziging in een bestaande aanvraagprocedure plaatsvindt, het bestuursorgaan de plicht heeft om een burger, van wie een aanvraag in behandeling is, hierover zo snel mogelijk te informeren.

11. De echtgenoot van verzoekster had op 23 juni 2003 een verzoek om advies ingediend. Dit was binnen drie maanden nadat hij zijn asielstatus kreeg toegekend. Verzoekster voldeed aldus aan het hiervoor genoemde nareis-criterium. Op 18 mei 2004, na de uitspraak van de ABRS, vervoegde verzoekster zich bij de ambassade te Islamabad voor een DNA-onderzoek. Daarna meldde verzoekster zich op 10 augustus 2004 nogmaals bij de ambassade teneinde identificerende vragen te beantwoorden. Op 27 oktober 2004 gaf de Visadienst een negatief advies af.

12. In het geval dat verzoekster nog vóórdat er een advies werd afgegeven een aanvraag om een mvv zou hebben ingediend bij de ambassade, was het voor haar mogelijk geweest om tegen een negatieve beslissing een bezwaarschrift in te dienen terwijl zij nog steeds aan het nareiscriterium zou hebben voldaan. De datum van indiening van het verzoek om advies zou dan immers zijn gesauveerd. De Nationale ombudsman overweegt dat het op de weg van de Visadienst dan wel de ambassade had gelegen om verzoekster hierop te wijzen. Verzoekster diende zich tweemaal, op 18 mei 2004 en 10 augustus 2004, bij de ambassade te voegen in het kader van de behandeling van de adviesaanvraag. Het had voor de hand gelegen dat de ambassade haar bij één van die gelegenheden op de wijziging in de procedure had gewezen. Ook in de correspondentie van de Visadienst werd niet gewezen op de gevolgen van de uitspraak van de ABRS voor het verzoek om advies ten behoeve van verzoekster. In de brief van 8 maart 2004 van de Visadienst, waarin verzoekster werd geïnformeerd over het DNA-onderzoek, werd gesproken over een mvv-aanvraag, hetgeen (verdere) verwarring over de status van de adviesprocedure in de hand werkte.

13. De Nationale ombudsman neemt hierbij in overweging dat de uitspraak van de ABRS in zijn algemeenheid onduidelijkheid schiep over de praktische gevolgen voor de mvv-(advies)procedure, welke onduidelijkheid geruime tijd voortduurde. Dit gold voor vreemdelingen die inmiddels in afwachting waren van een beslissing in een bezwaarprocedure en zich vervolgens geconfronteerd zagen met een niet-ontvankelijk bezwaar. Voor hen ontstond eerst door middel van publicatie in de Staatscourant van 11 juni 2004 van WBV 2004/34 duidelijkheid over de gevolgen van de uitspraak voor niet-ontvankelijke bezwaarschriften in de referent-adviesprocedure. Ook gold die onduidelijkheid voor vreemdelingen zoals verzoekster, wiens adviesprocedure zich na de uitspraak van de ABRS nog in eerste aanleg bevond. Voor die vreemdelingen werd eerst bij het uitbrengen van een (negatief) advies duidelijk dat er een wezenlijke verandering in de procedure had plaatsgevonden en dat het niet meer mogelijk was om tegen een negatief advies een rechtsmiddel aan te wenden.

Onder die omstandigheden kon van verzoekster niet verlangd worden dat zij zelf bij de ambassade vragen zou stellen over de mogelijkheden van het instellen van een rechtsmiddel.

14. De stellingen van de ministers dat verzoekster tijdig, duidelijk en zorgvuldig was geïnformeerd door in het negatieve advies voor een inhoudelijke heroverweging te wijzen op de mogelijkheid van het indienen van een mvv-aanvraag bij de diplomatieke vertegenwoordiging deelt de Nationale ombudsman, gelet op het voorgaande, niet. Pas op 27 oktober 2004, het moment dat het negatieve advies werd afgegeven, werd het verzoekster duidelijk dat er geen rechtsmiddelen meer mogelijk waren tegen een dergelijk advies.

Bovendien kon de overgangsregeling WBV 2004/34 verzoekster geen soelaas bieden. Deze overgangsregeling was geldig tot 1 augustus 2004 en was niet op haar van toepassing omdat er in haar geval op dat moment geen sprake was en evenmin kon zijn van een niet-ontvankelijk bezwaarschrift. Daardoor kon zij niet alsnog, vóór 1 augustus 2004, een nieuw verzoek om advies of een mvv-aanvraag indienen.

Door deze gang van zaken kon verzoekster haar aanvraag niet meer getoetst zien aan de voor haar gunstiger voorwaarden voor toelating volgens het nareis-criterium.

De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat gehandeld is in strijd met voornoemd vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk. De Nationale ombudsman ziet aanleiding een aanbeveling te doen.

II. Ten aanzien van het bezoek aan de ambassade op 10 augustus 2004

Bevindingen

1. Ter vaststelling van de feitelijke gezinsband tussen verzoekster en haar echtgenoot werden aan verzoekster op 10 augustus 2004 op de Nederlandse ambassade te Islamabad identificerende vragen gesteld. In de Vreemdelingencirculaire 2000 (zie Achtergrond, onder 3.) is aan ambassades een onderzoeksplicht opgelegd in het kader van de verlening van machtigingen tot voorlopig verblijf. De identificerende vragen zijn bedoeld om zowel de identiteit van de aanvrager als de familieband tussen aanvrager en de in Nederland verblijvende persoon waarmee gezinshereniging wordt beoogd vast te stellen.

Van het vraaggesprek werd door de ambassade een verslag opgesteld.

Uit dit verslag blijkt (voor zover hier van belang) dat verzoekster op de vraag: "Kunt u een beschrijving geven van het uiterlijk van uw echtgenoot (de kleur van de ogen, van het haar en het gelaat, zijn lengte etc.)?" antwoordde: "Ik kan het niet zeggen".

Op de vraag: "Wanneer is uw echtgenoot uit Afghanistan vertrokken?" antwoordde verzoekster: "Ik weet niet meer wanneer hij vertrokken is, vraag dat maar aan mijn man".

Op de vraag: "Wat is de reden van zijn vertrek uit Afghanistan?" antwoordde zij: "Vraag dit ook maar aan mijn man want ik weet het niet meer".

Op de vraag: "Waar en wanneer heeft u uw echtgenoot voor het laatst gezien?" antwoordde verzoekster: "Vier jaar geleden heb ik hem voor het laatst gezien". Het rapport van bevindingen vermeldt hierbij dat ondanks dat deze laatste vraag werd herhaald, verzoekster bleef volhouden dat zij hem vier jaar geleden voor het laatst had gezien terwijl

haar echtgenoot buiten op haar stond te wachten.

2. In zijn reactie van 29 juli 2005 op de klacht deelde de minister van Buitenlandse Zaken mee dat het gesprek van 10 augustus 2004 met verzoekster plaatsvond in één van de spreekkamers van de ambassade achter de balies en dat zij werd gehoord door een senior medewerker in het bijzijn van een tolk, terwijl de echtgenoot zich buiten bevond, waar hij op verzoekster stond te wachten. Interviews als deze vinden ter waarborging van de integriteit nimmer plaats in het bijzijn van familieleden, aldus de minister.

Nu de echtgenoot buiten op verzoekster stond te wachten achtte de minister de bewering van verzoekster dat zij tijdens het vraaggesprek zou hebben gewezen naar haar echtgenoot die daarbij aanwezig zou zijn geweest, weerlegd. De minister achtte dit klachtonderdeel ongegrond. De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verwees in haar reactie van 9 juli 2005 op dit klachtonderdeel naar de uit te brengen reactie van de minister van Buitenlandse Zaken.

3. In haar reacties van 19 augustus 2005 en 30 januari 2006 stelde verzoekster dat zij tijdens het gesprek van 10 augustus 2004 erop had gewezen dat haar echtgenoot bij

haar was; buiten het directe gezichtsveld, maar binnen hetzelfde gebouw. Ook stelde zij dat zij niet begreep wat er met de vraag werd bedoeld en uiteindelijk heeft gezegd: "Kijkt u zelf maar, hij zit hier buiten". Zij stelde tevens dat zij niet had gesteld dat haar echtgenoot bij het gesprek zelf aanwezig zou zijn geweest.

Beoordeling

4. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Dit brengt met zich dat ambassades in het kader van een procedure ter verkrijging van een machtiging tot voorlopig verblijf vragen kunnen stellen ter beoordeling van de identiteit van een aanvrager.

5. Gelet op het verslag van het vraaggesprek van 10 augustus 2004 kan worden vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster zich tijdens het gesprek niet in dezelfde ruimte als verzoekster bevond en dat verzoekster bij de beantwoording van verschillende vragen had verwezen naar haar echtgenoot. De Nationale ombudsman overweegt dat de ambassade met het stellen van de identificerende vragen uitvoering heeft gegeven aan de haar in het kader van de mvv-verlening opgelegde onderzoeksplicht (zie Achtergrond, onder 3.). De Nationale ombudsman is van oordeel dat de ambassade niet in strijd met het vereiste van adequate informatieverwerving heeft gehandeld door geen acht te slaan op de (nabije) aanwezigheid van de echtgenoot nu uit het beoogde doel van het stellen van de identificerende vragen logischerwijze voortvloeit dat voor de beantwoording daarvan enkel de zelfstandig gegeven antwoorden van verzoekster relevant waren.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) is

gegrond ten aanzien van:

- het niet informeren over het indienen van een aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De klacht over de Nederlandse ambassade te Islamabad (Pakistan) is

gegrond ten aanzien van:

- het niet informeren over het indienen van een aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking

niet gegrond ten aanzien van:

- het geen acht slaan op de aanwezigheid van verzoeksters echtgenoot.

AANBEVELING

De Nationale ombudsman geeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de minister van Buitenlandse Zaken in overweging om verzoekster in de gelegenheid te stellen een aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf in te dienen welke wordt beschouwd als een tijdig ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder e en f, Vreemdelingenwet 2000.

Onderzoek

Op 26 april 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw B., ingediend door mevrouw mr. J.A. Younge te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), en de Nederlandse ambassade te Islamabad (Pakistan).

Naar deze gedraging, die wat betreft de Visadienst wordt aangemerkt als een gedraging van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de minister van Buitenlandse Zaken gezamenlijk en wat betreft de ambassade wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Buitenlandse Zaken, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de minister van Buitenlandse Zaken gezamenlijk verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen.

De reactie van de minister van Buitenlandse Zaken gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie berichtte dat het verslag haar geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Negatief advies 27 oktober 2004

Klacht 22 november 2004

Klachtafdoening 21 april 2005

Verzoekschrift 25 april 2005

Reactie minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie 7 juli 2005

Reactie minister van Buitenlandse Zaken 29 juli 2005

Nadere reactie verzoekster 19 augustus 2005

Verslag van het vraaggesprek op de ambassade van 10 augustus 2004

Nadere reactie verzoekster 30 januari 2006

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Vreemdelingenwet 2000

“Art. 29 Verleningsgronden asiel

1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

(...)

e. die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend;

f. die als partner of als meerderjarig kind zodanig afhankelijk is van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, dat hij om die reden behoort tot het gezin van deze vreemdeling, die dezelfde nationaliteit heeft als deze vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.“

2. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 3:45

“1. Indien tegen een besluit bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld, wordt daarvan bij de bekendmaking en bij de mededeling van het besluit melding gemaakt.

2. Hierbij wordt vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld.”

3. Vreemdelingencirculaire 2000

B1.1.1.5 Afgifte machtiging tot voorlopig verblijf

“De machtiging tot voorlopig verblijf wordt afgegeven door de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland. De machtiging tot voorlopig verblijf kan slechts worden afgegeven na voorafgaande machtiging door de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst. Deze machtiging is zes maanden geldig te rekenen vanaf de datum van dagtekening van het bericht van de Minister van Buitenlandse Zaken om een machtiging tot voorlopig verblijf te verstrekken. Binnen die zes maanden moet de vreemdeling de machtiging in ontvangst hebben genomen. Indien de vreemdeling zich niet binnen zes maanden bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging

heeft vervoegd voor de afgifte van de machtiging tot voorlopig verblijf, zal een nieuwe aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf moeten worden ingediend. Indien de afgifte van de machtiging tot voorlopig verblijf plaats heeft gevonden binnen die zes maanden, heeft de vreemdeling vervolgens zes maanden de tijd om na datum afgifte van de machtiging tot voorlopig verblijf naar Nederland te reizen.

Alvorens de ambassade tot afgifte van de machtiging tot voorlopig verblijf overgaat, vindt een identiteitscontrole plaats. Betrokkene dient zijn identiteit genoegzaam aan te tonen."

B 12.5 Bewijsnood

"Van de voorwaarde van het overleggen van uit het buitenland afkomstige gelegaliseerde documenten kan voorts worden vrijgesteld de persoon die wegens bewijsnood niet in staat is dergelijke documenten over te leggen.

Bewijsnood zal zich met name voordoen in het geval dat de registers van de burgerlijke stand in het land waar de documenten vandaan moeten komen niet bestaan dan wel onvolledig zijn, alsmede wanneer er in het land in kwestie geen stukken kunnen worden verkregen vanwege de op dat moment bestaande politieke situatie.

Om een dergelijke bewijsnood te kunnen aannemen is vooraf overleg met het Ministerie van Buitenlandse Zaken noodzakelijk door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND).

Indien betrokkene stelt geen documenten te kunnen overleggen, maar ingevolge de circulaire inzake legalisatie en verificatie van buitenlandse bewijsstukken betreffende de staat van personen wel gelegaliseerde documenten dient te overleggen, verzoekt de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) het ministerie van Buitenlandse Zaken om nadere informatie ter zake.

De Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) stelt op grond van de door het ministerie van Buitenlandse Zaken verstrekte informatie vast of de door betrokkene overgelegde documenten alsnog kunnen worden gelegaliseerd. Indien dit niet het geval is, wordt door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) beoordeeld of er sprake is van bewijsnood, alvorens zij beslist op de aanvraag.

Indien dit niet het geval is wordt de vreemdeling verzocht alsnog zorg te dragen voor de legalisatie van de overgelegde documenten.

Indien wel sprake is van bewijsnood, kan de afstammingsrelatie middels DNA-onderzoek worden aangetoond. Indien door middel van het DNA-onderzoek de afstammingsrelatie is aangetoond, kan de vrijstelling worden verleend.

Indien DNA-onderzoek niet mogelijk is kan in een situatie van bewijsnood ook gebruik worden gemaakt van identificerende vragen."